పాప

"మధ్యాహ్నం ఆర్ఫనేజినుంచి వుత్తరం వచ్చింది" అంది ప్రభ దూరానవున్న కెరటాల్ని చూస్తూ.

"వూ" అన్నాడు ప్రకాశరావు పైపు ముట్టిస్తూ.

"శనివారం మధ్యాహ్నం చూసుకునేందుకు రమ్మన్నారు" అంది ప్రభ బెరుగ్గా, భర్తకళ్ళలోకి చూస్తూ.

"నువ్వు నిదానించి యీపనిచేస్తే మంచిది. ఆ పైన అనవసరంగా బాధపడ్తావు" అన్నాడు భర్త.

"ఆరు వారాలు వుంచుకుని - అలవాటు కాకపోతే పంపెయ్యవచ్చుట. రూల్సు అన్నీ చదివాను."

"ఆ మాట నేను అంటూంట. ఆ తెచ్చుకున్న పిల్లకి మనఇల్లూ, మనం - వీటికి అలవాటుపడదే అనుకో_ ఆ పైన అది నీ లోపంవల్ల అని బాధపడతావు....అందుకే తటపటాయిస్తున్నాను."

"ఈసారి యేం బాధపడను. మీరు చూడండి. అంటే ముట్టనట్టుగావుంటే, యీ లోపల ఆ పిల్లకి మాలిమి అయితే మంచిది; లేకపోతే తిరిగి పంపేద్దాం...."

"అని తేలిగ్గా మాటల్లో అంటావేగాని - నువ్వు పంపలేవు, ప్రభా-అది నీ లోపంవల్లనేమో అని మనసులోవూరికే బాధపడ్తావు. పోయిన యేడు పిల్లిపిల్లను చూడు; వద్దూ అంటూంటే, పాలుపోసి మచ్చికచేశావు ఆపైన మనం వూరి

కెళ్ళే, అది బెంగబెట్టుకు చచ్చిపోయిందని విని దానికోసం ఏడ్చేడ్చి, నువ్వు వారంరోజులు పడకేశావు. అందుచేత - యీ పిల్ల రావడం పోవడం, వీటివల్ల మళ్ళీ నీ ఆరోగ్యం పాడవటం, మనసులో కలవరం, యివన్నీ వస్తాయేమోనని భయం" అన్నాడు ప్రకాశరావు, పైపులోని యాష్ దులుపుతూ.

ప్రభ యిసకలో - చూపుడు వేల్తో - పిచ్చిగీతలు గీస్తోంది. భర్తకి తనపైనవుండే ప్రేమాభిమానాలకి ప్రభకళ్ళు చెమర్చాయి. అది భర్త కనిపెడతాడేమోనని అలాగే తల వంచుకొని గీతలు గీస్తోంది యిసుకలో. తనకి ఏవీ తక్కువ చేయని యీ భర్తకి - కనీసం స్త్రీ యివ్వగలిగిన సంతానాన్ని తను యివ్వలేకపోయింది. తనకి అన్నీ వున్నాయి; కాని ఒక్కొక్క క్షణంలో ఏవీ లేవు అని హృదయం ఎందుకో వాపోతూ వుంటుంది. తనది — అని లాలించి ప్రేమించే ఒక్క బిడ్డనైనా వుంటే, తనకీ మానసిక వ్యధ వుండేదికాదు. భర్తకి తనను గురించి యింత బాధవుండేదీకాదు. కాని ఏం లాభం- తనకింక పిల్లలు కలగరు అని డాక్టరు చెప్పాడు. తన చేతులతో పెంచి పెదను చేసి వృద్ధిలోకి వచ్చేటట్టు చెయ్యడానికి ఒక ప్రాణి కావాలి. ఆ క్షణంలో తను మాటాడక వూరుకుంటే - భర్త పిల్లని పెంచుకోనివ్వడు. ధైర్యంగా తనకోర్కె పైకి చెప్పి వెయ్యాలి.

"ఈసారి మీకు ఏమీ కష్టం కలగకుండా ప్రవర్తిస్తాను. ముందు వెళ్ళి మనకి యిష్టమైన పిల్లని ఏరి తెచ్చుకోవచ్చుట. ఆ పైన ఆరువారాలు చూసి, ఆ తర్వాత ఆ పిల్లను ఎప్పటికీ మనం పెంచుకోవచ్చుట. మన పాప గనక వుండివుంటే యీ

పాటికి పదేళ్లు..." అంటూ ఆగిపోయింది ప్రభ. కన్నీరు టప టపా రాలినై.

"అదుగో—నీ మనసు అంత తొందరలో బాధపడు తుంది. మాటమాటకీ ఏవో జ్ఞాపకకానికి తెచ్చుకు బాధపడు తావు. ఆ పిల్ల వచ్చాక యిక పంచ ప్రాణాలూ ఆ పిల్లమీదే పెట్టుకు అల్లాడకండా వుంటానని మాటయిస్తే వెళ్దాం. ఆరు వారాలలో మచ్చిక కాకపోతే—మామూలుగా పంపేటంత మనోనిబ్బరం నీకు కావాలి. ఆ మనోనిబ్బరం తెచ్చుకుంటే నాకేం అభ్యంతరం లేదు."

ప్రభ కృతజ్ఞతతో భర్తవంక చూసింది. అతను చిరు నవ్వుతో, ఆమెజెడ చిగుళ్ళని తనవేళ్ళకు తిప్పుకున్నాడు.

° ° ° °

శనివారం పొద్దుటనుంచీ ఇద్దరి హృదయాలూ ఆలోచ నలతో, భయాలతో వూగిసలాడుతూవున్నాయి. ప్రభకి ఏదో తెలియని ఆదుర్దా. కణతలు కొట్టుకుంటున్నాయి. కాస్త తల నొప్పిగా వుంది. భర్తకి తెలిస్తే ప్రయాణం ఆపేస్తాడేమోనని అతివుత్సాహంగా, ఇంట్లో యీ గదిలోంచి ఆ గదిలోకి, ఆ గదిలోంచి యీగదిలోకి, పనిలేకుండా తిరుగుతోంది. మనసు లోని భయాన్ని—భర్త కనిపెట్టకుండా, అర్థంలేని కూనిరాగా లతో, అనవసరంగా హైరాన పడుతోంది.

ప్రకాశరావు ఎరగనట్టు వూరుకున్నా, ప్రభ మనస్థితి గ్రహించుకోనంత అమాయకుడు కాదు. ఆమె లోపలవున్న భయాన్ని—పైకి అతి వుత్సాహంగా మార్చి ప్రవర్తిస్తోందని గ్రహించుకొని, భార్యని చూసి జాలిపడ్డాడు.

పాపం! పిచ్చిప్రభ. తమకి సంతానం లేకపోయినందు వల్ల-ఏమీలోటు లేదని ఎన్నిసార్లు నచ్చజెప్పినాగూడా, ఏదో తను తప్పుజేసినట్లు బాధపడుతోంది. నిజానికి తనకు కావలసింది ప్రభ సంతోషం, ప్రభ ఆరోగ్యం. తనకి ప్రభ వుంటే చాలు.

పిల్లలు లేరనే చింతలేదు. నిజంగా ఆనాడు - డాక్టరు పిల్లకావాలా; తల్లి కావాలా? అని ప్రశ్నిస్తే తన హృదయం ప్రభ-ప్రభ అని ఏడ్చింది. కాని...ఆ పిల్ల బతికుంటే బాగానే వుండేది—కాని ఆ బతకని బిడ్డకోసం ప్రభ బాధపడి - తను ఏదో లోపం చేసినట్టు ఊహించుకుని కుమిలిపోవడం ఏమీ బాగాలేదు. తనకి ముఖ్యం ప్రభ. తర్వాత మరొకటి.

o o o o

ఆ రాబోయే పిల్లతో తమ ఇల్లు కళకళ్ళాడుతుందని ఏవేవో ఆశలతో ఆనందం పొందుతోంది ప్రభ. ఆమె ఆశలు తను నిరాశ చెయ్యగూడదు. మూడు గంటలకి ప్రకాశరావు తన కారు గరాజులోంచి తీశాడు. కారు పోర్టికోలో నిలిపి హారన్ కొట్టాడు. ఒక బుట్టనిండా మిఠాయి, బిస్కట్లపాకెట్లు పనివాడు వెనకసీట్లో పెట్టాడు. వంటమనిషితో - తాము వచ్చేవేళకి వేడినీళ్ళు, భోజనం సిద్ధంగా వుంచమని పురమాయించి ప్రభ కారులోఎక్కి భర్తపక్కన కూచుంది. ఆమె నుదుటిమీది స్వేదబిందువుల్ని - వణికే కంఠనరాల్ని చూసి- భర్త చిరునవ్వుతో కాస్త స్థిమితపడు" అన్నాడు.

ప్రభ కొత్త పెళ్ళికూతురులా సిగ్గుపడింది.

ఆర్ఫనేజి గేట్లలోకి కారు వెళ్ళి, బిల్డింగుముందుఆగింది. ప్రభ, ఆమెభర్త కారుదిగి హాల్లోకి అడుగుపెట్టారు. ప్రభ గుండెలు అమిత వేగంగా కొట్టుకుంటున్నాయి. మేట్రన్ చిరు నవ్వుతో ఇద్దర్నీ ఆహ్వానించి కూచోబెట్టింది.

"ఈ హోమ్‌నుంచి పంపిన పిల్లలు ఆనందంగావుండటం గాని, భాగ్యవంతులవడం కాదు - మాకు కావలసింది. అది మీరు మనసులో వుంచుకోవాల్సిన ముఖ్యవిషయం" అంది సరాసరి వ్యవహారంలోకి దిగుతూ ఆ మేట్రన్.

ప్రకాశరావు మాట్లాడలేదు. ప్రభ కిటికీలోంచి, దూరాన డాబా పిట్టగోడమీద వాలిన కాకిని చూస్తోంది.

"ఆరూ పదేళ్ళమధ్యన వున్న పదిమంది పిల్లల్ని యిక్కడికి పంపమని చెప్తాను. అందులో యిద్దరికి తెలుగు కూడా వచ్చు. వారి తాలూకు పేపర్లు చూస్తారా ?" అంది ప్రకాశరావు వైపు తిరిగి మేట్రన్.

"అక్కర్లే, ముందు పిల్లల్నిచూసి, ఆ తర్వాత నచ్చిన పిల్ల తాలూకు కాయితాలు చూడొచ్చు."

"చాలామంది పిల్లల్ని తీసుకెళ్ళిన మర్నాడే - తమని కూతురిలా ప్రేమించ లేదని-అమ్మా నాన్నా అని పిలవలేదని కంప్లెయిన్ట్స్ చేస్తుంటారు. అవి ఒక్కరోజులోరావు. ఇక్కడి కొచ్చిన పిల్లలంతా - తల్లితండ్రుల్లేనివారు. అనాథ బాల బాలికలు. వాళ్ళమీద ఒక్కసారి ప్రేమకురిపించి-ఉక్కిరి బిక్కిరిచేసి, హడలగొడ్తారు చాలామంది. యీ వాతావరణం మారి - ఆ వాతావరణంలోకి యిముడుకు పోయేందుకు కాస్త

వ్యవధికావాలి. నిదానిస్తే - పసిపిల్లలు మీలోకలిసిపోతారు" అంది మేట్రన్.

భార్యా భర్తలు తలలూపారు.

చూడండి - రేపటినుంచే అమ్మా నాన్నా అని పిలవమని వత్తిడి చెయ్యకండి. పిల్లకి పిలవాలి అనిపించితే మీరు చెప్పకుండానే పిలుస్తుంది. ఆరువారాల టైములో మీలో కలిసిపోతేసరి; లేకపోతే యిక్కడకి తిరిగి తీసుకువచ్చేస్తాం. ఈ లోపల మీకూ పిల్లకీ మధ్య ప్రేమ ఏర్పడితే, పేచీయే లేదు. కాని యీ మధ్యలో పిల్లకి ఏమాత్రం కష్టంగలిగి, యిక్కడికి వస్తాననిఅన్నా, అడ్డుపెట్టకూడదు. ప్రతి శనివారం మధ్యాహ్నం యిక్కడినుంచి, మా ఆయా అక్కడికివచ్చి సాయంత్రం దాకా గడుపుతుంది. పిల్లకి చెప్పుకునేవి ఏవన్నావుంటే, అవి ఆయాతో నిర్భయంగా చెప్పుకునే అవకాశం మీరు కల్పించాలి. పిల్లకీ - మీకూ మధ్యన ప్రేమ గలగటానికి ఆయా మీకుగూడా తగినంత సాయంచేస్తుంది. పిల్లకిఏనాడు యిష్టం లేకపోతే, ఆనాడు ఆయాతో తిరిగి వచ్చేందుకు ఏమీఅభ్యంతర పెట్టగూడదు. ఆరు వారాలదాకా-పిల్లలమీదహక్కంతా మాదే, వుండటంమటుకు మీఇంట్లో" అని మేట్రన్ కుర్చీలోంచి లేచింది.

ప్రభ, ప్రకాశరావు గూడా లేచి నుల్చున్నారు.

వసారాలోకి మేట్రన్ వెనక యిద్దరూ వెళ్ళారు. వసారాలో పదిమంది పిల్లలు - బొమ్మలు, రాళ్ళు, పువ్వులూ పెట్టి ఆడుకుంటున్నారు.

మేట్రన్ ఒక్కొక్క పిల్లనే పిలిచి-ఏమి వేసుకుతిన్నావు. ఏమాడుకుంటున్నావు- మొదలయిన ప్రశ్నలన్నీ వేసింది.

పదిమంది పిల్లల్లోనూ, సన్నగా,—ఎర్రగావున్న పిల్ల ప్రభావతి కంటిని కట్టేసింది. రెండు జెడలు, వాటికి చెరో పక్కనా రిబ్బను, పెద్దకళ్లు. అసలు ముఖంఅంతా కళ్ళేనా అని పిస్తుంది. పల్చని ముఖం. మోకాళ్ళు దిగని నీలపు గౌను. ఆ పిల్లవంక తదేకంగా చూస్తోంది ప్రభ. ఏదో జ్ఞప్తికి వచ్చినట్టు భర్తవంక తిరిగింది. అతనూ—ఆ పిల్లవంకే పరీక్షగా చూస్తు న్నాడు. ప్రభావతిహృదయం ఒక్కసారి ప్రేమతో పొంగింది. ఆ పల్చని చెక్కిళ్ళను ప్రేమతో నిమిరితే, ఆపెద్దకళ్ళకికాటుక పెట్టి అందంజేస్తే—ఆ నీలపు గౌనుకి బదులు పట్టుపరికిణా జాకెట్టు కుట్టిస్తే ... పిల్లవంటిరంగుకీ ... బంగారుచైను సరి పోతుంది. ఏవేవో ఆలోచనలు బుర్రలో తిరిగాయి.

ఆ పిల్లని వేలుతో చూపించింది.... మేట్రన్‌కి.

"పాపా...రా..." అంది మేట్రన్.

పాప వచ్చి తలవంచుకు నుల్చుంది. బొటనవేలుతో భూమిమీాద రాస్తోంది. రెండు చేతులూ వెనక్కి కట్టుకుంది.

"ఏం వేసుకు తిన్నావ్" అని ప్రశ్నించింది మేట్రన్.

"పప్పు...అన్నం" అంది పాప.

ముగ్గురూ హాల్లోకివచ్చి కూచున్నారు. మేట్రన్ పక్క బీరువాలోంచి రిజిష్టర్ తీసి చూసింది.

"పాప. అయిదోఏట ఇక్కడికొచ్చింది. తల్లిదండ్రుల గురించి అడిగితే చెప్పలేక పోయింది. అసలు వాళ్ళెవరో ఆ

పిల్లకి తెలీదు. ఒక ముసలమ్మ మటుకు నెల్లాళ్ళ పాపని పెంచి హోమ్‌లో అప్పగించింది. ఆముసలమ్మగూడాచచ్చిపోయింది. పాప వయస్సు యేడేళ్లు. అంత ఆరోగ్యకరమైనపిల్ల కాదు. బలహీనమైన శరీరం..." అంటూ పాపనిగురించి చెప్పి పుస్తకం మూసేసింది.

కారులోని పళ్లూ, బిస్కట్లూ, మేట్రన్‌కి అప్ప చెప్పి పిల్లలకు తినేందుకు మిటాయి పెట్టారు. పాప ఒక చిన్న సంచీతో, మెట్లదగ్గిరకు వచ్చి నిల్చుంది. ఆయా చెయ్యి పట్టుకుని, పాపని కారు దగ్గరకు తీసుకువచ్చింది. వెనుక సీట్లో ప్రభా, పాపా ఎక్కారు.

కారు సరాసరి బజారుకు తీసుకెళ్ళమంది ప్రభ. బజార్లో పాపకు అరడజను గౌనులు, బొమ్మలూ బిస్కట్లూ కొన్నారు. షాపులోకెళ్ళాక ప్రభ పాపతో కావలసిన బొమ్మలూ— గౌనులూ ఏరుకోమంది. పాప నుల్చున్నచోటునుంచి అంటే ప్రభ పక్కనించి కదలకుండా, చేతులు వెనక్కికట్టుకుని, అలా గౌనులవంకా, బొమ్మలవంకా చూస్తూ నిల్చుంది. ఒక క్షణం పాప సమాధానికై చూసి, ఏమీ సమాధానం రాక, ప్రభ తనకి నచ్చిన గౌనులూ బొమ్మలూకొంది.

o o o o

ముగ్గురూ యింటికి బయలుదేరారు. కారులో పాప ఒకమూలగా కూచుని కిటికీలోంచిబయటికిచూస్తోంది. ప్రకాశరావు కారు డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు. ప్రభ పాపని దగ్గరకు తీసుకుందామనుకుంది. కాని ధైర్యం చాలలేదు. కారు గుమ్మం ముందు ఆగింది.

వంటమనిషి - పనివాడు - ఆత్రతగా చూస్తున్నారు గుమ్మంలో నిల్చుని. ప్రభా, పాపా కారు దిగారు. ప్రకాశరావు కారు గరాజులో పెట్టేందుకు వెళ్ళాడు. ప్రభ చిరునవ్వుతో పాపని వెంటపెట్టుకు మేడమెట్లెక్కింది.

పాప మంచం, ప్రభ మంచానికి ఆనించి వేసింది. పాపకి ఆ రాత్రి తలస్నానం చేయించి, సాయంత్రం కొన్న కొత్త గౌను తోడిగింది. అన్నంపెట్టి నిద్రపోగొట్టడానికి గదిలోకి తీసుకొచ్చింది ప్రభ. ఆ వేళకి ప్రకాశరావు పేపరు చూస్తున్నాడు. పాపని మంచంమీద పడుకోబెట్టి, దుప్పటి వంటినిండా కప్పుతూ ఏదో అతిలాలిత్యంగా అడుగుతోంది పాపని. పాప సమాధానం చెప్పకుండా ముసుగు తలనిండా కప్పుకు పడుకుంది. ప్రకాశరావు మనసు చివుక్కుమంది. ప్రభ గమనించనట్టు-పాప బట్టలు చిన్న బీరువాలోకి సర్దుతోంది.

ఆ మర్నాడంతా ప్రకాశరావుకి శెలవ. అతనికి చాలా చాలా కొత్తగా వుంది. పాప యింట్లో తిరిగి, నవ్వి అల్లరి చేస్తుందనుకున్న అతని వూహాలు అబద్ధం అయ్యాయి.

పాప అసలు యింట్లోవున్నట్లు అలికిడే కాలేదు. అతను పేపరుకోసం డ్రాయింగ్‌రూమ్‌లోకి వచ్చే వేళకి కిటికీలోకూచుని వాకిట్లోకి చూస్తోంది పాప. అంత పెద్దగదిలో-ఆ సోఫాలమధ్య పాప, చిన్నపాప అలా వంటిగా కూచోడం చూసి, అతని హృదయం జాలితో నిండిపోయింది.

"పాపా!" అన్నాడు మృదువుగా.

పాప దబుక్కున కిటికీలోంచి దిగింది. వులిక్కిపడ్డట్టు-అతనివంక భయంగా చూసింది.

"అలా వంటిగా కూచున్నావేం?" అన్నాడు ప్రకాశ రావు దగ్గరకువెళ్ళి.

పాప దూరంగా జరిగి "వూరికేనే" అంది.

"ఆడుకో—బొమ్మలున్నాయిగా" అన్నాడు మనిషి ఆగిపోయి.

"అల్లాగేనండీ" అంది పాప భయంగా.

పాప 'అండీ' అంటంవిని అతనికి కష్టంవేసింది. తనెంతో ప్రేమకు దగ్గిరకు రాబోతే, పాపదూరానికి వెళ్తోంది. అయినా కొత్తగదా అని సరిపెట్టుకు పేపరు పుచ్చుకు వెళ్ళిపోయాడు.

♦ ♦ ♦

మర్నాడుసాయంత్రం ప్రకాశరావు ఆఫీసునుంచియింటి కొచ్చే వేళకి' యింట్లోంచి నవ్వులూ పరుగులూవినిపించ లేదు. ఇల్లు నిశ్శబ్దంగావుంది. అతని హృదయం నిరాశతో మూల్గింది. పాప మేడమీాద గదిలో కుర్చీలో వొదిగి కూచుని బొమ్మలు చూసుకుంటోంది. ప్రభ పాపకోసం స్వెట్టరు అల్లుతోంది.

ఆ రాత్రి పాప నిద్దరపోయాక ప్రకాశరావూ ప్రభా పాపనిగురించి చాలాసేపు మాట్లాడుకున్నారు. పాప నవ్వడం లేదనీ గెంతడం లేదనీ యిద్దరికీ వెలితిగావున్నా, కొత్తగదా అని సరిపెట్టుకున్నారు. వచ్చేశనివారం ఆయూ వచ్చే వేళకన్నా పాప తమలో కలిసిపోతే చాలనుకున్నారు. ఇద్దర్నీ - "అండీ" అని సంబోధిస్తున్నదని మనసులోవున్నా-పైకి యిద్దరూ ఎరగ నట్టు ఊరుకున్నారు.

ఆ తర్వాత రెండోరోజు సాయంత్రం ఆఫీసునుంచి రాగానే ప్రకాశరావు పాపని వుత్సాహంగా పలకరించాలని

చూశాడు. కాని లాభం లేకపోయింది. ఆ మర్నాడు సాయంత్రం "ఖబుర్లేమిటి ?" అని ప్రభావతిని అడిగాడు.

ప్రభావతి నిరాశతో నవ్వి తలతిప్పింది. ఇంక మళ్ళీ ఆ ప్రశ్న అడిగే ధైర్యం లేక నిశ్శబ్దంగా వూరుకున్నాడు.

శనివారం వచ్చింది. ఆ మధ్యాహ్నంనుంచి పాప వీధి గుమ్మం దగ్గిరే తచ్చాడుతోంది. ప్రభావతి హృదయం కలుక్కుమంది. ఆయామీద చూపిన అభిమానంలో తనమీద పాప, ఐదోవంతన్నా చూపితే-అనుకుంది మనసులో. కాని ఆయా పాపకి రెండేళ్ళనుంచీ తెలుసు, తనని వారంరోజుల నుంచేగా-అనిసరిపెట్టుకుంది. పాప మాట్లాడకపోయినా, కనీసం నవ్వితేనన్నా చూడాలని ప్రభావతి మనసులో అనుకుంది.

మధ్యాహ్నం వొంటిగంటకి ప్రకాశరావు కారులోంచి దిగిన ఆయాని చూడగానే, పాప పరుగెత్తికెళ్ళి కావులించుకుంది. భార్యాభర్తలిద్దరూతప్పుచేసినట్టుమరోవైపుకిచూశారు. సాయంత్రం ఆరింటిదాకా ఆయా వుంది. యీ లోపల పాప నవ్వింది. అక్కడిపిల్లలగురించి తెలుసుకుంది. ఆయా వళ్లో కూచుని, పన్నెండు రాజుల కథ అడిగింది.

ఎరగనట్టు యీ గదిలోంచి ఆ గదిలోకి తిరుగుతున్న ప్రభ ఇవన్నీ గ్రహించింది. పాప తనతో చనువుగా వుండటం లేదు. తనని ప్రేమించలేకపోతుంది. తను ఏమిచ్చి పాపని తనదానిగా లెస్ చేసుకోగలుగుతుంది ?- యిదే ఆమె బాధ.

ఆయా వెళ్తూ- ప్రభతో పదినిముషాలు మాట్లాడింది. "మీరు ఏమీ బాధపడకండి. మరో వారంలో మాలిమి అవుతుంది" అంది వోదారుస్తూ.

"ఏమన్నా కావాలని అడిగిందా ?"

"ఎబ్బే ఏమీ అక్కర్లేదుట. మీామీద ఏమీ నేరాలు చెప్పలేదు. అది మొదటి సుగుణం. ఎటొచ్చీ, మీా రంటే పాపకి నమ్మకం, ప్రేమ కుదరడంలేదు" అంది ఆయా ఆలోచనగా.

"ఏం చేస్తే కుదురుతుంది?"అంది ప్రభ ప్రార్థిస్తున్నట్టు.

"క్రమేపీ మీాకే తెలుస్తుంది" – అని ఆయా వెళ్ళి పోయింది.

ఆ రాత్రి భార్య భర్తలిద్దరూ మళ్ళీ మాటల్లోకి దిగారు.

"బజారుకు తీసుకెళ్ళనా–బొమ్మలూ అవీచూసి కావాలంటుందేమో–" అంది ప్రభ భర్తతో.

"ఆనాడు అడిగిందా ? ఏ చిన్నపిల్ల అయినా అయితే కొత్తాపాతా లేకుండా యివికావాలి, అవికావాలి–అని అడుగుతారు. పాప స్వభావం అలాంటిదికాదు. అయినా తృప్తికోసం చేసిచూడు. కాని ఆ పైన బాధపడకు" అన్నాడు భర్త.

మర్నాడు పాపనిబజారుకు తీసుకెళ్ళింది ప్రభ. అక్కడి నుంచి బీచికి తీసికెళ్ళింది. పాప ఏది కావాలనీ అడగలేదు. బీచిలో మాట్లాడలేదు. పిచ్చిక గూళ్ళు కట్టలేదు. కాని కట్టే పిల్లలవంక తదేకంగా చూస్తూ నుల్చుంది.

"వెళ్ళి వాళ్ళతో ఆడుకుంటావా ?" అని ప్రభ పాపని అడిగింది.

పాప - వెళ్ళనని - తలవూపింది.

కాసేపు కూచున్నాక యింటికొచ్చేశారు. ఆ రాత్రి నిజంగానే భయంవేసింది. "ఈసారికూడా తను వోడిపోతున్నానా" - అని ఆలోచించింది.

మర్నాడుసాయంత్రం ప్రభ మామూలుగా మాట్లాడుతున్నట్లు ముఖంపెట్టి "పోనీ-మీరు పాపని ఎక్కడికన్నా తీసుకెళ్ళండి - అలవాటు అవుతుందేమో ..."అంది భర్తతో.

ప్రకాశరావు అల్లాగే అని తలవూపాడు. ప్రభ ఎంత ఆలోచించి, బాధపడి యీమాట అందో అతనికి తెలుసు.

ఆ వారంలో ప్రకాశరావు పాపని జూకి తీసుకెళ్ళాడు. సర్కస్‌కి తీసుకెళ్లాడు. పార్కుకీ, బీచీకీ - యిలా తిప్పాడు. పాప జూలోని కోతుల్నీ, సర్కస్‌లోని బఫూనుని చూసి నవ్వింది. అంతే ప్రకాశరావుకి దగ్గరగా మటుకు రాలేదు.

○ ○ ○

నాలుగు వారాలు గడిచాయి, యీ లోపల రెండు మూడుసార్లు పాపని స్నేహితులిళ్ళకు తీసుకెళ్దామని అనుకున్నారు. కాని పాప తమని ప్రేమించకపోతే - మేట్రన్ వెనక్కి తీసుకెళ్ళిపోతే - అప్పుడు నవ్వరూ ? అందుకని స్నేహితులిళ్ళకి తిప్పలేదు. మిగతా వూరంతా తిప్పారు. పాప యింట్లో ఉన్నట్లు ఎవరికీ అనిపించేదే కాదు.

ప్రభ ముఖంలో బాధ, కళ్ళల్లోని ఆందోళన ప్రకాశరావుని కలత పరుస్తూండేవి. కాని అతనికి పాపమీద మమకారం ఎక్కువవుతోంది. ఇంకోవారం యిలావుంటే ఆయీ

పాపని తీసుకెళ్తాననవచ్చు - పాప వెళ్ళిపోతే ? అతనికి కూడా ఏదో వెల్తిగా తోచింది. పాపని తమదిగా చేసుకోడం ఎలా ?

అయిదో శనివారంకూడా గడిచింది. ఆయా వచ్చింది, వెళ్ళింది. ఆ శనివారం ఆయాగూడా పాపసంగతి బోధపడటం లేదంది. ఆరువారాల్లో గూడా చనువు కాకపోతే మేట్రన్ తీసుకెళతానంటం ఖాయం.

"మీా లోపం ఏమీాలేదు - చూస్తున్నానుగా ! యీా యింట్లో పడితే పాప సుఖపడుతుంది - కాని ఏంచేద్దాం ? మీారు చేతనయినంతా చేస్తున్నారు. పోనీ మిమ్మల్ని ఏమని పిలుస్తుంది ?" అంది ఆయా.

"అసలు ఏమని పిలవదు. నేను పదిసార్లు చుట్టూ తిరుగుతా ?" అంది ప్రభ, బిట్టర్‌గా నవ్వి.

"ఇంకో వారం టైముందిగా - యీా లోపల మార్పు రావచ్చు" అంది ఆయా వోదారుస్తూ.

"అంత అదృష్టమా ?" అంది ప్రభ ఆయాని వీధిదాకా పంపుతూ.

ఆరోజు బుధవారం. వంటమనిషి క్రితంరోజున గూడా రాలేదు. ఆనాడు ప్రొద్దుట ప్రభ వంటజేసింది. ఆసాయంత్రం వండవద్దనీ, హోటల్‌లో భోంచేద్దామనీ చెప్పి ప్రకాశరావు ఆఫీసుకు వెళ్ళిపోయాడు.

సాయంత్రం నాలుగున్నరకి అతను కారు పోర్టికోలో ఆపి, హాల్లోకి వస్తూ "ప్రభా" అని పిల్చాడు.

మెట్లమీదించి - ట్రే, అందులో టీపాయీ పెట్టుకుని- పాప నెమ్మదిగా దిగుతోంది. అతని కేకవిని.

"ఇస్, కేకలెయ్యకు- అమ్మ బబ్బుంది" అంది అతన్ని కేకలేస్తున్నట్టు.

ప్రకాశరావు తనచెవుల్నినమ్మలేకపోతున్నాడు. మెట్ల దగ్గరకు పరుగునవచ్చి.

"ఏమిటె పాపా అంటున్నావు ?" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"అమ్మకు జ్వరంగా ఉంది. అల్లరి చెయ్యకూడదు" అంటూ ట్రేని ప్రక్కనున్న టేబుల్‌మీద పెట్టింది పాప.

ప్రకాశరావు మెట్లు ఎక్కబోతుంటే ఆపి, నాన్నొస్తే లేపొద్దను, నిద్దరపోతాను-అంది-అమ్మ, పైకెళ్ళవద్దు-" అంది పాప.

ప్రకాశరావుకి అమితోత్సాహం కలిగింది.

"అయితే ఏంచెయ్యను ?" అన్నాడు పాపవంక చాలా అణకువతో చూస్తూ.

"అమ్మకి జ్వరంగా వుందని ఆయాకి ఫోన్ చేశాను. "నేనురాను- నువ్వు పెద్దదానవయ్యావు-నువ్వు చూసుకో" అని అంది ఆయా !" కళ్ళుతిప్పుతూ చెప్పింది పాప.

ప్రకాశరావు - నోరు తెరుచుకు - వింటున్నాడు.

"అమ్మకి యాస్ప్రిన్ఇచ్చి, కాఫీ కాచిచ్చాను. నాకు కాఫీ పెట్టడం వచ్చు. అమ్మ బాగావుందని తాగింది" అంది పాప ట్రే తీసుకుని.

"మరి నాకో ?" అన్నాడు ప్రకాశరావు.

"వంటింట్లో - బిస్కట్లు, కాఫీ- మనిద్దరం తాగుదాం" అంది పాప.

ప్రకాశరావు మొఖం కడుక్కొని - వంటింట్లోకి వచ్చే వేళకి - పాప సంచిలోంచి ఏమిటో తీస్తోంది.

"అదేమిటి పాపా ?" అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

"పిన్నీ"

"అంటే"

"ఎవరింట్లో వాళ్ళు పనిచేసుకునేటప్పుడు గౌను మాసి పోకుండా కట్టుకుంటారు."

"ఎవరిచ్చారు ?"

"నేను స్కూల్లో వుండగా కుట్టుకున్నా" అంది, పాప నవ్వుతూ అతనివంక చూస్తూ.

ప్రకాశరావు పాపని ఎగరేసి - హృదయానికి గట్టిగా అదుముకున్నాడు.

---:o:---